

Viharos szelekben fürdik a város,
Rajta a boldogságot keresem éppen.
A reménytelenségtől az utca is álmos,
De tovább kell mennem ebben a sötétben.

Mozdulatlan alakok figyelnek engem,
Leveleit lassan mind elhagyta már,
Mintha fülembe súgnák, hol kéne lennem,
Hogy van még valaki, aki oly régóta vár.

Hangjai halkak, hiába a szavak.
Úgy néznek rám, mint kéretlen vevőre.
Elsuhannak mellettem egy pillanat alatt,
És lehajtott fejjel lépkedek előre.

A vers a boldogtalanság és a kilátástalanság helyzetére utal. Megoldást nem talál a problémára. A fák halk susogása és az üres város képe jelzi a szívében tomboló magányt.